

Corbul...postată de CRITICUL BLIND

Edgar Allan Poe

Corbul

Stând, cândva, la miez de noapte, istovit, furat de șoapte
Din oracole cețoase, cărți cu tâlc tulburător,
Piroteam, uitând de toate, când deodată-aud cum bate,
Cineva părea că bate - bate-n ușa mea ușor.
"E vreun trecător - gândit-am - și-a bătut întâmplător.
Doar atât, un trecător."

O, mai pot uita vreodată? Vânt, decembrie cu zloată,
Jaru-agoniza, c-un straniu dans de umbre pe covor,
Beznele-mi dădeau târcoale - și niciunde-n cărți vreo cale
Să-mi aline greaua jale - jalea grea pentru Lenore -
Fata fără-asemuire - îngerii îi spun Lenore -
Nume-n lume trecător.

În perdele învinse roșul veșted de mătase
Cu-o foșnire de neliniști, ca-ntr-un spasm chinuitor;
Și-mi spuneam, să nu mai geamă inima zvâcnind de teamă:
"E vreun om care mă cheamă, vrând să afle-un ajutor -
Rătăcit prin frig și noapte vrea să ceară-un ajutor -
Nu-i decât un trecător."

Astfel liniștindu-mi gândul și de spaime dezlegându-l
"Domnule - am spus - sau doamnă, cer iertare, vă implor;
Podidit de oboseală eu dormeam, fără-ndoială,
Și-ați bătut prea cu sfială, prea sfios, prea temător;
Am crezut că-i doar părere!" Și-am deschis, netemător,
Beznă, niciun trecător.

Și-am rămas în prag o vreme, inima simțind cum geme,
Năluciri vedeam, cum nimeni n-a avut, vreun muritor;
Noapte numai, nesfârșită, bezna-n sinea-i adâncită,
Și o vorbă, doar șoptită, ce-am șoptit-o eu: "Lenore!"
Doar ecou-adânc al beznei mi-a răspuns șoptit: "Lenore!"
Doar ecoul trecător.

Întorcându-mă-n odaie, tâmpilele-mi ardeau văpaie,
Și-auzii din nou bătaia, parcă mai stăruitor.
"La fereastră este, poate, vreun drumeț strein ce bate...
Nu știu, semnele-s ciudate, vreau să aflu tâlcul lor.
Vreau, de sunt în beznă taine, să descopăr tâlcul lor!"
Vânt și niciun trecător.

Geamul l-am deschis o clipă și, c-un foșnet grav de-aripă,
a intrat un Corb, străvechiul timpului stăpânitor.
N-a-ncercat vreo plecăciune de salut sau sfiiciune,
Ci făptura-i de tăciune și-a oprit, solemn, din zbor,
Chiar pe bustul albei Palas – ca un Domn stăpânitor,
Sus, pe bust, se-opri din zbor.

Printre negurile-mi dese, parcă-un zâmbet mi-adusese,
Cum privea, umflat în pene, țănoș și încrezător.
Și-am vorbit: "Ți-e creasta cheală, totuși intri cu-ndrăzneală,
Corb bătrân, strigoi de smoală dintr-al nopții-adânc sobor!
Care ți-e regalul nume dat de-al Iadului sobor?"
Spuse Corbul: "Nevermore!"

Mult m-am minunat, firește, auzindu-l cum rostește
Chiar și-o vorbă fără noimă, croncănită-ntâmplător;
Însă nu știu om pe lume să primească-n casă-anume
Pasăre ce-și spune-un nume – sus, pe bust, oprită-n zbor –
Pasăre, de nu stăfie, stând pe-un bust strălucitor-
Corb ce-și spune: "Nevermore".

Dar, în neagra-i sihăstrie, alta nu părea că știe,
Sufletul și-l îmbrăcase c-un cuvânt sfâșietor.
Mult rămase, ca o stană n-a mișcat nici fulg, nici pană,
Până-am spus: "S-au dus, în goană, mulți prieteni, mulți, ca-n zbor –
Va pleca și el, ca mâine, cum s-a dus Nădejdea-n zbor".
Spuse Corbul: "Nevermore".

Uluit s-aud că-ncearcă vorbă cugetată parcă,
M-am gândit: "E-o vorbă numai, de-altele-i neștiutor.
L-a-nvățat vreun om, pe care Marile Dezastre-amare
L-au purtat fără-ncetare cu-ăst refren chinuitor –
Bocetul Nădejzii-nfrânte i-a ritmat, chinuitor,
Doar cuvântul: "Nevermore"."

Corbul răscolindu-mi, însă, desnădejdea-n suflet strânsă,
Jilțul mi l-am tras alături, lângă bustul sclipitor;
Gânduri rânduiau, și vise, doruri, și nădejdi ucise,
Lângă vorba ce-o rostise Corbul nopții, cobitor –
Cioclu chel, spectral, sinistru, bătăran și cobitor –
Vorbă Never – Nevermore.

Nemișcat, învins de frică, însă negrăind nimică,
Îl priveam cum mă fixează, până-n gând străbătător,
Și simțeam iar îndoiala, mângâiat de căptușeala
Jilțului, pe care pala rază-l lumina ușor –
Dar pe care niciodată nu-l va mângâia, ușor,
Ea, pierduta mea Lenore.

Și-am simțit deodată-o boare, din cățui aromitoare,
Nevăzuți pluteau, c-un clinchet, pași de înger pe covor;
"Ție, ca să nu mai sângeri, îți trimite Domnul îngerii" -
Eu mi-am spus - "să uiți de plângeri, și de dusa ta Lenore.
Bea licoarea de uitare, uită gândul la Lenore!"
Spuse Corbul: "Nevermore".

"Tu, profet cu neagră pană, vraci, oracol, sau satană,
Sol al Beznei sau Gheenei, dacă ești iscoditor,
În noroasa mea ruină, lângă-un țărm fără lumină,
Unde spaima e regină - spune-mi, spune-mi te implor,
Este-n Galaad - găsi-voi un balsam alinător?"
Spuse Corbul: "Nevermore".

"Tu, profet cu neagră pană, vraci, oracol, sau satană,
Spune-mi, pe tăria bolții și pe Domnul iertător,
Sufletu-ntâlne-va oare, în Edenul plin de floare,
Cea mai pură-ntre fecioare - îngerii îi spun Lenore -
Fata căreia și-n ceruri îngerii îi spun Lenore?"
Spuse Corbul: "Nevermore".

"Fie-ți blestemat cuvântul! Piei, cu beznele și vântul,
Piei în beznă și furtună, sau pe țărmul Noptii-n zbor!
Nu-mi lăsa nici fulg în casă din minciuna-ți veninoasă!
Singur pentru veci mă lasă! Pleacă de pe bust în zbor!
Scoate-ți pliscu-nfipt în mine, pleacă la Satan, în zbor!"
Spuse Corbul: "Nevermore".

Și de-atunci, pe todeauna, Corbul stă, și stă întruna,
Sus, pe albul bust, deasupra ușii mele, pânditor,
Ochii veșnic stau de pază, ochi de demon ce visează,
Lampa își prelinge-o rază de pe pana-i pe covor;
Știu, eu n-am să scap din umbra-i nemișcată pe covor.
Niciodată - Nevermore.